

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

Annotation: Kantonrechter Breda 2003-08-20

Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (2004). Annotation: Kantonrechter Breda 2003-08-20. *Or Informatie*, 3, 47-47. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/14716>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/14716>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Guus Heerma van Voss
*is hoogleraar sociaal recht aan de
Universiteit Leiden*

Instemming met scholingsfaciliteiten

De Belastingdienst is in 2000 met de bonden overeengekomen dat de hoofden van eenheden meer mogelijkheden kregen om medewerkers die scholing volgen tegevoegd te komen in de kosten of studieverlof toe te kennen. De or van de Belastingdienst particulieren en ondernemingen in Breda voerde hierover overleg met het hoofd van de eenheid. De Belastingdienst ging van de regeling gebruikmaken en kende in een aantal individuele gevallen telkens een faciliteit toe aan ambtenaren, maar weigerde om op ondernemingsniveau een regeling hiervoor te treffen. De or liet hierop weten dat er kennelijk sprake was van een regeling op het gebied van de personeelsopleiding en dat het lokale beleid ook als regeling moest worden begrepen. Daarbij werd de nietigheid ingeroepen van het desbetreffende besluit, omdat de or geen instemming hiermee was gevraagd. De bedrijfscommissie heeft op verzoek van de or advies gegeven, dat inhield dat er geen sprake was van een regeling. Daarna bracht de or de zaak bij

de kantonrechter aan. De Belastingdienst stelde dat het slechts ging om individuele besluiten en bovendien primaire arbeidsvoorwaarden, waar de or geen instemmingsrecht mee heeft. De kantonrechter stelde vast dat de Belastingdienst beslissingen nam met het oog op het zelf kunnen invullen van te verwachten vacatures. Daarbij werd gekeken naar de verwachte afname van het aantal formatieplaatsen waar de betrokken ambtenaar werkzaam was, diens sollicitatiebereidheid/mobiliteit en diens functioneren. De vergoeding bedroeg 75 procent bij wetenschappelijke en 10 procent bij HBO/MBO-opleidingen. De kantonrechter concludeerde dat de individuele beleidsbeslissingen gebaseerd waren op algemene beleidsregels, die herhaald zijn toegepast en onderscheidend zijn om te bepalen wie voor welke faciliteiten in aanmerking komt. Derhalve is volgens de kantonrechter sprake van een regeling als bedoeld in artikel 27, lid 1 aanhef en onder f WOR. De regeling betreft geen

primaire arbeidsvoorwaarden en de regeling met de vakbonden beoogt niet uitputtend te zijn. De kantonrechter verklaarde daarom voor recht; dat de instemming van de or nodig was voor dit besluit en dat de regeling bij ontbreken daarvan nietig is, dat er geen verdere uitvoering aan mag worden gegeven; en dat de Belastingdienst met de or in overleg moet treden om alsnog een regeling tot stand te brengen die de instemming heeft van de or.

Commentaar

Dit is een belangrijke uitspraak, omdat deze laat zien dat de or niet hoeft te wachten tot er een voorgenomen besluit wordt voorgelegd. Ook op basis van een beleid dat blijkt uit een aantal individuele besluiten, kan de or opmaken dat er een regeling is getroffen en dat daarvoor ten onrechte geen instemming is gevraagd. Deze procedure is een uitstekend voorbeeld van hoe de or kan bereiken dat zaken alsnog worden voorgelegd. Uiteraard kan de Belastingdienst nog in hoger beroep gaan en we

weten inmiddels dat de Hoge Raad het instemmingsrecht een aantal malen extreem beperkt heeft uitgelegd. Maar uitspraken als deze geven de burger moed dat de rechterlijke macht toch nog bereid is om iets van het instemmingsrecht overeind te houden. De or kan wat bereiken als hij actief voor zijn rechten opkomt.